

KISS BENEDEK

Marsall Lacinak

*Laci te!
hallod-e?
jer ide!
jó borra, ciberére,
cica ugrik az egérre:
Laci te,
hallod-e?*

*De hogy ne töketlenkedjek,
Laci,
csak azt szeretném
mondani:
csütörtökön, mi
tudvalévő, hogy
babonák napja,
várunk Kingával
csülkös babra,
bár tudjuk, a játék
nem babra megy –
ezt nem tudhatja, csak
„egy meg egy”.*

*Puskaporodat tartsd
szárazon –
ezt úgysem úszod meg majd
szárazon.*

*Mesélsz majd
pandúrozásról,
mordélyozásról,
vésztes ürgékről,
ezer csodáról, mint
Petőfi bácsi Arany Lacinak.*

*Persze tudjuk a dörgést,
de így jobban megy a nap,
jobban múlik
az este.*

*Laci, te beste,
kiről rég már csak
hírekből hallok,
aki, úgy mondják,
valami romaházban lettél
parancsnok,
abeyett, hogy ország dolgában
marsallkodnál
(vagy akár clintonkodnál,
s minden
lánysegget
megpaskolnál),
öledben persze
egy dög macska,
nem kicsi, sőt
nagyobbacska.*

*Laci, a meséid
mind igazak,
s az a szép bennük:
a hetedik
te vagy,
bár mindegy, hetedik,
nyolcadik-e –
kirázza lelkünk a
kor szekere.*

*Barátom, minket jól
jégre vittek,
de nem Amundsent –
hokisztárt keresnek,
éljen a hoki-foci,
éljen a Mici-Maci,
éljen a gól!
Lisztes is azt mondja:
so lebe wohl...*

*Laci, azt te sem
gondolhatod komolyan,
hogy ne mesélj nekem többet,
komolyan,
hisz annyira vágyom
a mesére,
Ceau șescut is
megöltem volna érte.*

*Meg én Grósz Maximus
Juliust is, az aprót
(hisz Március ága hajtott) –
lebetett volna belőle tisztos
apród,
de cafrangol, rangol, nagyzol, bár
alig éri föl
a portálé-ajtót,
s míg mi gebedünk,
küldené ránk
a végrehajtót.*

*Laci, hát
hallod-e,
jer ide,
jó borra, ciberére,
vagyis hát babra,
cica ugrik az egérre,
mint rá a kobra,
Petőfi bácsi tudta ezt:
hic dolce vita est!*

Ágh Pista is 60?

*Pista, a hatvanod
hogy betvenkedik!
De lesz még sok jó év –
a kilencvenhatig.
Kapásból ennyit ajánlok –
ingyen.
Nekem is sokba jön, de neked:
minden.*

*Érték és
mérték lettél,
mint bátyád, mint
egész családod.
Lehet-e sors szebb,
ha magyar,
ennél?
Jó volt, hogy újraszülettél
56-ban,
látod.*

*Rühes békénk se
kényeztetett –
a lövészárkot mind
ásatták velünk.
Ivott az ember, hányt
s belégebéd.
Sikerült
mégis
magunkká lennünk.*

*Sátán ha kísértett –
angyalod őrzött,
meg a kietlen próba,
mit munkád munkált.
S munkád a napfény,
kis hősök, nagy ősök.
Édes Pistám:
mit féltek – te őrzöd.
Sokan ülünk mi
undoros korunkban
borfoltos asztalodnál.*

*Sok magod volt, s benne
ocsú alig volt,
tisztá mind,
akár az Ohridi-tó.
Mondd te is – mondom én:
érdemes volt,
s rábólint, hiszem,
a Mindenható!*